

בעיניים עצומות מנשק דוד איילון את אשתו יעל, המחזיקה בידה את כתב הכתובה שנמסר לה דקה קודם לכן על ידי הרב. דוד ויעל הם שניהם בני חיפה, הנמצאים בתל-אביב כשנתיים.

דנשיקה לא צריך כובע, סבור חברי המשק עזרא גבאי, המנשק את אשתו ושונה מתחת לחופה הפרושה על קני רוי בים, כשהוא מחזיק בידו את הכיפה שהסיר מראשו לאחר הטקס.

כיפה לחתן ופרחים לכלה. חבוש כיפה סרוגה, מנשק אורי ברנע את רות ויטבורד, המחזיקה פרחים בידה, דקה לאחר שענד את טבעת הקידושין לאצבעה. דב ורות הם תל-אביביים.

כשאנשי הקבוץ המפא"י העתיקו את צריפתם למקום אחר על הגבעה וניגשו לישר שטח, הם הוציאו מהאדמה סלע גדול. לסלע השחור היתה צורה של מצבת זכרון. החברה שאיררו אותו במקום. עוד באותו לילה יצק המסגר אותיות על גבי לוחית ברזל, חיבר את הלוחית בשרשרת לסלע — וכך הוקמה המצבה לזכרו של הרוק האלמוני.

השנים חלפו. גם יושבי הקיבוץ התחלפו. חברים פרשו מהמשק ובמקומם באו בני עיר נוספים, חניכים צעירים יותר של תנועת הצופים. אולם חטיבת הרווקים גש-ארה קיימת, על טקסיה ופולחניה. כינוסיה ומסדריה של החטיבה היו נערכים בכל פעם שנערכה חתונה במשק. שמע טקסים מוזרים אלה פשט בארץ ובמספר רב של ישובי ספר צעירים החלו להתארגן חטיבות רחוקים דומות, והניגו נשואין שרת.

השנה, כאשר בעת ובעונה אחת נישאו לא פחות מאשר ארבעה זוגות מחברי הקיבוץ, כבר לבש מסדר הרווקים צורה מסורתית מסודרת, הפך למאורע המיושר מאות צופים, צלמי קולנוע ועיתונאים.

★ ★ ★

קדם למסדר הרווקים הטקס היה יהודי המסורתי של חגיגת הנשואין. לולא המוצבים הסוריים המאיימים בי מרחק כמה מאות מטרים, ולולא גדרות התיל והשומרים המזוינים, היתה חתונת שלוש הזוגות בתל-אביב דומה לשאר מאות החתונות שנערכו בל"ג בעומר השנה. הכלות, לבושות שמלות התחרה הלבנות, התרגשו והתעצבנו כאילו נערכו נשואיהן במלון דן בתל-אביב. נהמה הכלה רותי ויסבורד, גבוהת הקומה, שמצאה את עצמה עומדת מול תריסר צלמים: "אני לא אוהבת צלמים. הם לא נותנים לי להתחתן." גם לבוש האורחים ומשפחות המחותנים, שבאו באוטובוסים מיוחדים מכל קצות הארץ, לא נפל מן המקובל בחתונה עירונית מפוראת. על במת עץ, מול משטח הדשא הגדול שעליו סודרו שולחנות הכיבוד, עמד הרב שלום קורן, לבוש בחליפה בהירה, מגבעת מעוגלת שחורה לראשו, וקרא אל הקהל: "מנלה, מנלה!" הקרובים לבמה העבירו הלאה את קריאתו: "מנאלה! מנאלה!"

אם חגיגי על עדיקתם המבישה של ששה מטובי חבריה

הזרת על הגבור

כשהובאה אל החופה המנואלה, אותו מוט ברזל להתנעת מכונת, התברר שהרב חיפש אחר אדם בשם מנלה, שחתם על הכתובה אך נעלם בעת החופה.

טקס הנשואים היה קצר. כי הרב קורן, יליד צפת המשמש מזה שלושים שנה רב ושוחר במושבה כנרת, אינו מן המדקדקים ביותר. בשעות היום אפשר לראותו כשהוא רוכב יחד עם אפניו, בין קיבוצי עמק הירדן, מכשיר השמיעה לאוזנו וזקנקנו האדום מתבדר ברות. נסיעה זו על אפניים לא נשאה חן בעיני אחד מרבני טבריה, הרב הטברייני התלונן על הרב קורן בפני הרבנות הראשית, על שהוא רוכב על אפנים ומטלטל את אבריו גופו בטלטולים שאינם לכבודו של רב. הרב קורן ביטל את התלונה בטענה שהוא כבר הגיע לגיל כזה ששוב אין הטלטולים משפיעים על כבודו של רב.

אלפיים החתונות שערך הרב בימי חייו הורוהו כי חתונות בקבוץ יש לערוך ב"מהירות, כדי שלא ליגע את הנוכחים. משום כך החליט לחתן על מינהג ההקפות, לפני החתונה.

★ ★ ★

קתפיתם הטקס המסורתי וה-אורחים לגמו את כוסות היין, נשמעו תרועות החצוצרה. היה זה האות לתחילתו של מסדר הרחוקים. האורחים רצו לתפוס מקומות סביב מגרש המסדרים מגורר החבלים, מול מצבת הרוק האלמוני. רחוקי תל-אביב מיהרו להיערך למיסדר, מול ה"מכבסה. הם נערכו שלשות שלשות, כשבראשם הדגל המצרי שנפל שלל בקרבות סיני ומחופף שנתן את הקצב. הם הוציאו סיס-מאות נייר גדולות מסוג: "חסוף ואכול ובכח אל תיפול!" ונערכו למצעד. תריסר הצועדים ראשונה החזיקו בידיהם זרני בוסים — גבעולים חשופים של אשכולות בנגות. רק אחרי מיסדר האבל פרצה ה"שמחה במשק הגבול. אולם גם בשמחת שכחתו נשאר תל-קציר קודם כל ישוב ספר של צעירים עמלים. אחד משחקני התיאטרון הקאמרי היה בעיצומו של דיקלום לוח, כאשר לפתע נעצרה משאת מול הבמה וגבר צעיר קרא לחוגנים: "חברה, מי בא ל"העמיס?"

הקריין השתק; האורחים התבוננו במפריע בזעם. אך תריסר בחורים בבגדי חג קפצו אל המכונת. סוף סוף, גם אם רחוקים הופכים נשואים. העבודה צריכה להימשך.

מדר היה רציני ומוזעזע. על תורן גבוה התנופף דגל אי מצרי. מאחורי חבלים מתוחים, סביב רחבת הדשא, עמדו של חקצו עיניהם בסקרנות חייבנית בנעשה ברחבה. שלוש המונחים על הקרקע, לרגלי מצבת אבן גדולה, האירו את שפתיהם בטקס.

ים בחורים עמדו במסדר. מולם ניצבו מפקדיהם. דממה זה פרושה על הכנרת השלוה, מסבירה ועד עין גב, כאשר פקודות מפיו של גדעון, מזכיר המשק: "הקשב! פקודת זדת מטעם — חטיבה דום! — מפקד עמוד נוח!"

היום היתה קודרת ועגומה, מת-מסדר אבל. "בימים אלה פקד אותנו רעם קולו של גדעון. "אנו עומדים ללויי תבוסה מחפירים ונוכח ה"ערכים מקודשים, טהורים וצרופים." במסדר נעצו עיניהם בכלימה כי-רביעה חברים כבדי משקל, צעירים ורצואים היום לשמד: ברלה, מעמודי של החטיבה, מצניע לכת, עשה במחשכים. ואם בארזים נפלה של-יגידו איובי הקיר, כקופי, חבר נתפס ברשת ונפל כפת לפני ש-לאכול או לחטוף. אסי ועזרא, ברים בעלי משקל ומעמד, העלו לי כרס — וישמן ישורון ובעט בכל המקודשים של חטיבתנו."

היה להתאפק מלפרוץ בדמעות, הקינה הנוגעת ללב. אך איש מבין לא בכה. להיפך, מפעם לפעם פרצו גיל משרות הצופים, מלחת בצה-י. "בחים שלי עוד לא ראיתי דבר מצחקי", התמוגגה אשה תל-אביבית, מידה. "זה נקרא הומור צברי אפי-לברי גבר ממושקף ורציני, לאשתו במתרחש בעיניים תמהות.

מסדר העגום, מלחה תרועות החצוצ-דת הדגל לחצי התורן, היה מסדר רווקים של קיבוץ תל-אביב, בגדה של הכנרת. שעה קלה קודם לכן, כאשר עברו שלושה מאנשי המשק מתחת לחופה, אבדו לחטיבה שלושה מטובי רביעי התחתן חודש קודם לכן בעיר, אולם חגיגת נשואיו אבל של החטיבה לזכר רחוקתו נערכו באותו יום.

עריקה מחפירה כזו היתה גם רוחם של הרחוקים המושבעים גופלה, לולא דברי העידוד שהושמעו בסוף פקודת היום: שבגדו בנו ופנו עורף, חברים שבחרו בחיי עבודת של חררים ורודנות האשה על פני הרור והחופש של חי-מתהלכים כצללים על פני הארץ. לעולם לא יפתרו חילוקי בין רווק ונשוי בכח הרווי. נבוא לעזרת כל רווק שיותקף. סדר זה עידוד לחברינו הנאמנים ואות התראה. כי בפעם גיב בחריפות."

הנאמנים (עדיין) של חטיבת הרווקים התעודדו. תוך שמחה פתחו בהמנון החטיבה: רווקים, תמיד שמחים ובל, עול ובלני נשים, אנהנו, תמיד כולנו ווקים ורווקות. מקום בכל פינה אורבת לך הסכנת, ימינה, תפנה שמאלה, תמיד תפגוש בבחורה, אתה רווק הנך, אל תיחת — הקשה ליבך, תיאש, תמיד בוקש רווק ורוק.

הרב מנינרת. הרב שלום קורן, רבה המפורסם של המושבה כנרת, עורך את טקס הקידושים של הזוג ברלה ורותי.

הרב מנינרת. הרב שלום קורן, רבה המפורסם של המושבה כנרת, עורך את טקס הקידושים של הזוג ברלה ורותי.

הרב מנינרת. הרב שלום קורן, רבה המפורסם של המושבה כנרת, עורך את טקס הקידושים של הזוג ברלה ורותי.

הרב מנינרת. הרב שלום קורן, רבה המפורסם של המושבה כנרת, עורך את טקס הקידושים של הזוג ברלה ורותי.

הרב מנינרת. הרב שלום קורן, רבה המפורסם של המושבה כנרת, עורך את טקס הקידושים של הזוג ברלה ורותי.

הרב מנינרת. הרב שלום קורן, רבה המפורסם של המושבה כנרת, עורך את טקס הקידושים של הזוג ברלה ורותי.

הרב מנינרת. הרב שלום קורן, רבה המפורסם של המושבה כנרת, עורך את טקס הקידושים של הזוג ברלה ורותי.